

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 420/2024-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresného súdu Bardejov v konaní sp. zn. SK-3T/14/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 24. júla 2024 a doplnenej podaniami doručenými ústavnému súdu 9. augusta 2024 a 13. augusta 2024 namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Žiada, aby ústavný súd vo veci jeho ústavnej sťažnosti konal, aby pre prípad, že odvolací súd rozhodne o jeho vine, odložil vykonateľnosť tohto rozhodnutia. Rovnako žiada o prepustenie na slobodu, oslobodenie v celom rozsahu, obnovenie konania a zmenu zákonného sudcu.

2. Z ústavnej sťažnosti a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že na sťažovateľa bola 9. mája 2023 podaná obžaloba. Meritórne rozhodnutie okresného súdu Krajský súd v Prešove 11. júna 2024 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Následne okresný súd rozhodnutím zo 16. júla 2024 opätovne vo veci rozhodol.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta zmanipulované vyšetrovanie, postup okresného súdu, ktorý prijal obžalobu prokurátora neobsahujúcu zákonné náležitosti, namieta porušenie svojich obhajobných práv, nevykonanie ním navrhovaných dôkazov, nevysporiadanie sa okresného súdu s jeho skutkovou argumentáciou a s rozpormi vo svedeckých výpovediach.

II.

4. Rešpektujúc § 39 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd vyhodnotil podanie sťažovateľa ako návrh na začatie konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože v ňom zrozumiteľne formuloval svoj názor o porušení svojich práv a označil ich porušovateľa i zásah, ktorý mal porušenie vyvolať.

5. Ústavná sťažnosť nespĺňa niektoré zákonom ustanovené náležitosti (neuvedenie dátumu narodenia sťažovateľa, nepripojenie dôkazov o zásahu do práv sťažovateľa, absencia kvalifikovaného právneho zastúpenia), ale v záujme efektivity a hospodárnosti konania ústavný súd nepristúpil k výzve na ich odstránenie adresovanej sťažovateľovi. Aj v prípade odstránenia uvedených nedostatkov by totiž bolo nutné ústavnú sťažnosť odmietnuť.

6. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

7. Každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť právnej (súdnej) ochrany, a predtým, ako podá ústavnú sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí. Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

8. Okresný súd vo veci samej rozhodol 16. júla 2024. Ak je sťažovateľ presvedčený o ľudsko-právne významných pochybeniach v postupe okresného súdu, ktorý predchádzal vyhláseniu meritórneho rozhodnutia, nič mu nebráni požadovať o ochranu svojich základných práv podaním odvolania podľa § 306 ods. 1 Trestného poriadku. Ochranu základným právam sťažovateľa potom bude povinný poskytovať krajský súd ako súd odvolací.

9. Sťažovateľ netvrdí ani nepreukazuje, že by odvolanie proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal. Ústavný súd preto dospel k záveru, že je naplnená hypotéza § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ nevyčerpal prostriedok, ktorý mu zákon na nápravu porušenia jeho práv priznáva. Preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

10. Zároveň ústavný súd uvádza, že podľa ústavy ani zákona o ústavnom súde nemá právomoc obnoviť trestné konanie ani nariadiť zmenu zákonného sudcu na všeobecnom súde. V tejto časti preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci.

11. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu odstraňovať nedostatky zákonných náležitostí ústavnej sťažnosti a zaoberať sa návrhom sťažovateľa na odklad vykonateľnosti rozhodnutia krajského súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2024

Robert Šorl
predseda senátu